

Festivalový hlásnik

© šéfredaktorka: Barbora Gvozdjaková (bug), autori: Matej Ambroš (ma), Mária Nikelová (mn), Barbora Gvozdjaková (bug) grafická úprava: Miro Záhoranský

Piatok 12. september 2025

Včera *Cinematik* navštívil britský režisér Jim Hosking a uviedol svoj nový film *Eben & Slonovina*.

Nenechajte si ujsť!

14:30 | Kk ÍŠŤ S DUŠOU NA DLANI

Osobná výpoveď režisérky Sepideh Farsi o situácii v Gaze.

16:30 | Du ŠKAREDÁ SESTRA

Zvrátená verzia klasickej rozprávky o Popoluške. Vyskúšajte!

17:30 | Kk PÁSMO ŠTUDENTSKÝCH FILMOV Z BRATISLAVSKEJ VYSOKEJ ŠKOLY MÚZICKÝCH UMENÍ

Príďte si pozrieť aj film *Spoveď* Rebeky Bizubovej ocenený študentským Oscarom a ďalšie snímky.

18:30 | Du POČUJEŠ MA?

Nepočujúca Ángela počas tehotenstva zápasí s obavami, či dokáže nadviazať puto so svojou dcérou.

22:30 | Du SIRÁT

Exkluzívne uvedenie snímky ocenej Cenou poroty na ostatnom festivale v Cannes.

Tipy dňa

Nebezpečné sny

19:00 | Art Fernando je mladý talentovaný tanečník baletu z Mexika, ktorý snívá o kariére a živote v Spojených štátoch a rozhodne sa emigrovať. Jennifer je úspešná žena, ktorá patrí k smotánke San Francisca. Je ochotná pomáhať Fernandovi a financovať jeho tréningy. Dokáže byť chladná a neodolateľná zároveň. Spája ich silná fyzická príťažlivosť, vášeň a túžba. Ich svety sú však príliš rozdielne. Michel Franco stavia film na kontraste dvoch svetov: neistoty a tvrdého boja o prežitie oproti komfortu a spoločenskému postaveniu. Striedmy vizuál, kamera zameraná na detaily tiel a gest, umocňuje intímnu atmosféru a napätie medzi postavami. Film pritom presahuje rámec milostnej drámy – otvára témy migrácie, mocia nerovnosti, ktoré prenikajú do vzťahu hrdinov. Vášnivá, no zároveň trpká realistická meditácia o hraniciach lásky a túžby. (mn)

Pohľad do slnka

19:30 | Du Režijný debut Maschy Schilinski ponúka poetický príbeh, ktorý prechádza štyrmi desaťročiami života štyroch žien na opustenom statku v Altmarku. Ich osudy spája skrytá trauma, ženský pohľad a časom pretrvávajúce tajomstvá. Snímka využíva fragmentovanú, nelineárnu štruktúru, kamery často zostávajú v perspektíve postáv – cez kľúčové diery, dvierka či zašitý rám – čo umocňuje dezorientáciu i blízkosť k vnútornému svetu protagonistiek. Zameriava pozornosť hlavne na mladé a dospievajúce dievčatá, ich posadnutosť smrťou a traumatické rodinné udalosti, ktoré sú prevažne len naznačené a nejdú do hĺbky. *Pohľad do slnka* je výnimočne citlivou a melancholickou meditáciou o pretrvávajúcom vplyve minulosti a sile ženských príbehov, ktorá vyzrádzuje sústredného diváka a odmení ho intenzívnym zážitkom. Film v Cannes získal cenu poroty, čo potvrdzuje jeho umeleckú naliehavosť a univerzálnosť. (mn)

Pán Nikto proti Putinovi

11:30 | Kk „Môžem povedať, že Putin je idiot — mám tú slobodu. V Rusku by to bolo nebezpečné.“ — Pavel „Pasha“ Talankin.

Pán Nikto proti Putinovi je silný dokument o ruskom učiteľovi Pavlovi Talankinovi, ktorý sa zo štátom povereného kameramana stal tajným svedkom ideologickej premeny ruskej školy. Film ukazuje, ako propaganda preniká do vzdelávania – deti cvičia so zbraňami, spievajú vojnové piesne a učitelia sú nútení šíriť štátnu ideológiu. Talankin začne potajomky zaznamenávať tieto znepokojujúce zmeny, až napokon emigruje a zverejní svoje zábery. Dokument prináša výnimočný pohľad zvnútra režimu, kde odvaha jednotlivca narazí na mašinériu štátu. Výpoveď je osobná, autentická a mimoriadne silná – mrazivé varovanie pred tým, čo sa deje, keď vzdelanie slúži moci. (bug)

Rozhovor:

Paula Ďurinová

zdroj foto: © Jan Ďurina

je slovenská dokumentaristka, fotografka a novinárka. Na tohtoročný Cinematik prináša svoj nový film Neplatené voľno.

Kedy Vám prvýkrát napadlo, že by ste mohli tému vyhorenia spracovať a reflektovať vo filmovej podobe?

Prvotný nápad vznikol po mojej vlastnej skúsenosti s vyhorením, v období veľkého zmätenia, keď som potrebovala získať širší kontext aj k prežitým skúsenostiam s depresiou či úzkosťou. Začala som čítať rôzne eseje a postupne som sa stala súčasťou viacerých berlínskych podporných skupín, ktoré na (nielen mentálne zdravie) nahládali z politického a spoločenského hľadiska. Vo filme som chcela zachytiť práve tento prechod od osobného k kolektívnemu a zároveň vytvoriť priestor na vzájomné počúvanie.

Prečo ste zvolili konkrétnu formu?

Filmom som chcela vytvoriť istú pauzu v čase a priestore, ktorá nám dovolí postupné odkrývanie nahromadených vrstiev skúseností s vyhorením, úzkosťou či depresiou. Filmový jazyk je inšpirovaný cykličnosťou či opakovaním týchto skúseností - prechádza od niečoho zdanlivo neuchopiteľného ku konkrétnejším formám nielen v obraze, ale aj vo zvuku. Prostredníctvom línie prechodu od individuálneho ku kolektívnemu sa film tiež venuje rozličným emóciám, v tomto prípade som chcela tiež dať priestor emócií hnevu.

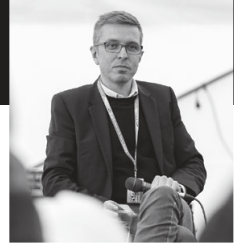
Ako ste hľadali jednotlivé protagonistky?

Elianu, s ktorou vstupujeme do príbehu, som poznala dlhodobo. Jedného večera sa so mnou podelila o svoju skúsenosť s vyhorením. Našli sme medzi sebou paralely a zaujímalo nás hľadať systémové súvislosti v našom prežívaní. Eliana sa postupne stáva súčasťou skupiny ľudí. Protagonistky som našla cez hľadanie v berlínskych komunitách či cez rozhovory s kamarátmi. Bolo pre mňa dôležité, že ide o ľudí, ktorí sú otvorení tomuto procesu, chcú nielen hovoriť o svojich skúsenostiach, ale dokážu aj aktívne počúvať, a zároveň majú sami skúsenosti či už s terapiou alebo facilitáciou. [\(bug\)](#)

17:00 | Fon NEPLATENÉ VOĽNO

Rozhovor: Tomáš Klenovský

Tomáš Klenovský je výkonným riaditeľom festivalu od jeho začiatku. Tak sme si na tie časy zaspomínali.

s konkrétnymi zámermi a o ďalšie dva sa konal prvý ročník Cinematiku.

Ako si vlastne spomínate na začiatky? Ako vás vlastne napadlo začať organizovať Cinematik?

Viacerí sme pracovali na iných podujatiach a mali sme ambíciu spraviť filmový festival tak, ako by sme si priali, aby vyzeral, keby sme naň prišli ako diváci. Nielen formálne podujatie, ale divácky zaujímavé a otvorené. Myslím, že aj po dvadsiatich rokoch sa to stále darí. Vyskladal som tím z kvalitných ľudí, o ktorých som vedel, že festival dokážu pripraviť a že si budú navzájom rozumieť. Začalo sa to vlastne ešte v roku 2002, keď som sa bol s kamarátmi kúpať sa na Hornej Strede a zastavili sme sa v Piešťanoch na zmrzline. Priznávam, že vtedy som bol v Piešťanoch prvýkrát po viacerých rokoch. Keď som videl atmosféru mesta, Dom umenia, zrekonštruovanú Fontánu, úžasný park a kúpeľný ostrov, hneď mi došlo, že toto mesto má skvelý potenciál pre veľký filmový festival. O dva roky neskôr sme si už Piešťany prišli pozrieť

Boli aj iné možnosti ako by sa mal festival volať?

Kým sme sa zhodli na názve Cinematik, volalo sa naše občianske združenie pracovne "MFF Piešťany" ako Medzinárodný filmový festival Piešťany. Mali sme nejaké obdobie, kedy sme sa nad názvom zamýšľali a zhodli sme sa na Cinematiku. Jasný, že padali aj rôzne iné nápady, veľmi si ich už ale nepamätám. Vlastne ani nemám pocit, že by názov bola nejaká extrémne podstatná téma. Skôr sme riešili, čo chceme spraviť, v akom termíne a na akých miestach by mal festival byť a ako naňho zohnať peniaze. Cinematik je dnes značka, ktorú sme si všetci - myslím tím aj vrátane divákov a diváčok - osvojili, ale nie kvôli názvu, ale kvôli obsahu. Ak by sa festival volal inak, nikto by to dnes neriešil a aj tak by bol tým, čím je. Ale je to Cinematik :).

[\(bug\)](#)

Recenzia: Sirat

22.30 | Du SIRAT

Sirat Olivera Laxeho pripomína skôr víziu či rituál než klasické rozprávania. V púštnej krajine Maroka sledujeme otca Liseho a jeho syna Estebana, ktorí sa medzi rave párty a ruinami civilizácie snažia nájsť zmiznutú dcéru. Dej je však skôr rámcom pre hypnotický zážitok než tradičným pátraním. Kamera Mauro Herceho premieňa nekonečnú púšť na metaforický priestor medzi životom a ztatením. Elektronická hudba Kangding Raye pulzuje ako tlkot srdca - vtiahne, rozvibruje a zároveň dráždi, akoby divák kráčať priamo do ohlušujúceho tranzu. Emocionálny odstup postáv nevytvára tradičné puto, ale umožňu-

je vnímať film ako symbolickú reflexiu cesty a hľadania zmyslu. Laxe sa odvažuje kráčať po vlastnom „moste ponad peklo“ z islamskej tradície *Sirat* – tenkom, ostrom a nebezpečnom. Film balansuje na hranici medzi meditáciou a nočnou morou – niektorí diváci v Cannes ho opísali ako krutý či neznesiteľný, iní ako extatický a očistný. Ide o dielo polarizujúce, no práve v tom tkvie jeho sila. *Sirat* je jedinečnou filmovou skúsenosťou, vyžadujúcou aktívnu interpretáciu, introspekciu a vôľu dešifrovať – ako sen, ktorý vám niekto nechal rozlúštiť. [\(ma\)](#)